

Slijepac od rođenja – Ivan 9,1-38

Christian Briem (prema jednoj propovijedi)

Ovaj događaj zapisan je samo u Ivanovom evanđelju. Radi se o iscjeljenju slijepca od rođenja, dakle čovjeka koji uopće nije imao vidnih živaca! Gospodin Isus je učinio mnoga čudesa. Kod nekih je izgovorio samo jednu jedinu riječ, neka su pak bila složenija. Vrlo je upadljiva činjenica da je Gospodin Isus izliječio po jednog gluhonijemog i uzetog čovjeka, dva gubavca te uskrsnuo tri mrtvaca i izliječio pet slijepaca. Zašto toliko slijepaca?

Odgovor je jednostavan: 1. Izraelski narod je slijep; bio je slijep tada i ostao je slijep do danas; 2. Svaki je čovjek po naravi slijep za Božju stvarnost; ne poznaje ni sebe ni Boga, te nema nikakvo razumijevanje o Bogu.

Uspoređujući 8. i 9. poglavlje Ivanovog evanđelja, uočavamo da je u 8. poglavlju Gospodin Isus svjedočio svojim riječima, a u 9. poglavlju svojim djelima. U Njegovim je riječima bila sila: nije govorio kao pismoznanci. Svjedočio je za sebe da je Božji Sin. Narod pak se dičio svojim ocem Abrahamom. Zbog Njegova su ga svjedočanstva htjeli kamenovati (8,59).

Pogledajmo sada kakav će biti ishod svjedočanstva koje će Gospodin Isus dati svojim djelima.

Stih 1: Kad je prolazio ugleda čovjeka slijepog od rođenja.

Slijepac nije ništa molio. Gospodin je primijetio tog slijepog prosjaka i smilovao mu se. To je suverena milost Božja. Čovjek sâm po sebi ne želi doći k Bogu. Gospodin Isus je taj koji sve započinje i koji ga dovodi k Ocu.

Iz ovog događaja možemo izvući dvostruku pouku. S jedne strane vidimo kako je slijepac od rođenja ozdravljen, što nam slikovito prikazuje čovjekovo obraćenje. S druge pak strane vidimo kako ga Gospodin vodi dalje, što nam opet slikovito predočuje vjernika koji je pod Božjim vodstvom.

Događaj započinje i završava s Isusom. Na početku događaja Gospodin Isus se sagiba nad slijepcem, a na kraju se slijepac prigiba u štovanju pred Gospodinom Isusom.

Već smo u uvodu rekli da je prirodni čovjek slijep. Dokaz za to nalazimo u Efežanima 4,18 i Psalmu 58,3. Gospodin Isus, naprotiv, za sebe u Psalmu 22,10 proročki govori: «**Za tobom pristajem od**

rođenja, od utrobe majke moje ti si moj Bog». Ne samo da je čovjek slijep, nego je i mrtav za Boga. Gospodin Isus u Ivanu 3,3 Nikodemu govori da se čovjek, kako bi uopće mogao vidjeti kraljevstvo Božje, mora nanovo roditi. Kraljevstvo Božje u nevidljivom obliku, kakvo je ono danas na Zemlji, predstavlja područje odnosa između čovjeka i Boga kao i područje odnosa među ljudima koji imaju odnos s Bogom. Nevjernici pak ne mogu vidjeti to područje, odnosno kraljevstvo Božje, kao što ne mogu vidjeti ni Božju ljubav.

Stih 2: I upitaše ga njegovi učenici: «Učitelju, tko je sagriješio što se taj slijep rodio, on ili njegovi roditelji?»

Učenici, nažalost, nisu imali srca za ovoga slijepca, koji je očito bio poznat u svojoj okolici, s obzirom da su i učenici čuli priče koje su kolale o njegovim roditeljima i o njemu samome. Osim što razmišljaju i filozofiraju, kao uostalom i većina ljudi, nema ni traga smilovanju nad tim jadnim čovjekom.

No tko je doista sagriješio? Već tada je bilo prilično rašireno grčko vjerovanje o reinkarnaciji. Nismo ni svjesni koliki ljudi i danas vjeruju u taj nauk. On kaže da se čovjek više puta reinkarnira (utjelovljuje). Ako je netko u prethodnom životu bio zao, onda ga u slijedećem životu za kaznu očekuje teži život. Ako pak je netko bio dobar, u slijedećem će životu živjeti bolje i lagodnije. Drugo rašireno učenje bilo je ono židovsko, koje kaže da čovjek može sagriješiti još i prije rođenja, to jest u majčinoj utrobi. To učenje temeljilo se na Knjizi Izlaska 20,5. No ta izjava o kažnjavanju djece do trećeg i četvrtog koljena, zbog grijeha njihovih roditelja, ne govori o Božjoj namjeri, nego o stezi koju će biti prisiljen primijeniti zbog neposlušnosti svoga naroda. Trebali bismo biti oprezniji u prosuđivanju drugih. Job bi nam trebao biti dovoljan primjer. Božji su putovi različiti. Neki ljudi imaju lagodan život, drugi pak čitav život trpe. To se odnosi i na vjernike i na nevjernike. Ovaj je slijepac morao čekati trideset godina da dobije odgovor (zato što su njegovi roditelji rekli: «odrastao je», zapravo «punoljetan je» – 21. redak – a Židovi su bili punoljetni tek s trideset godina). No neke ćemo odgovore dobiti tek u vječnosti.

Stih 3: Odgovori Isus: «Niti je sagriješio on, niti njegovi roditelji, nego je to zato da bi se na njemu očitovala djela Božja.»

Gospodin Isus nije želio reći da roditelji ili sâm slijepac nisu sagriješili, nego da njegova sljepoća nije posljedica grijeha. Razlog sljepoće bio je taj da se očituju djela Božja. Uvijek je ljudsko trpljenje prigoda za proslavljanje Gospodina. U nečijem trpljenju Bog može pokazati svoju veličinu.

Ubogi Lazar, koji je bio strašno bolestan, upravo je kroz svoju bolest došao k Gospodinu Isusu. Lazar iz Betanije je bio bolestan, ali njegova bolest nije bila na smrt, nego za očitovanje slave Božje. Gospodin Isus je navijestio Petru kakvom će smrću morati umrijeti kako bi proslavio svog Gospodina. Apostol Pavao je imao trn u tijelu i nazvao ga je Sotoninim anđelom. Tri puta je molio Boga da mu ukloni tu napast, no dobio je odgovor: «Dovoljna ti je moja milost».

Stih 4: Valja mi činiti djela onoga koji me poslao dok je još dan; dolazi noć, kad nitko ne može raditi.

Ivan nam pokazuje ljepotu osobe Gospodina Isusa. Iako je On činio ta djela, bila su to djela Njegova Oca. Ivan 1,18 nam pokazuje da je cilj svih tih djela bilo ono glavno djelo – objavljivanje Oca. Noć koja dolazi, o kojoj Gospodin Isus ovdje govori, jest noć njegova odbacivanja. Sjena križa već je pala na Njega. Unaprijed je znao sve boli koje ga tamo očekuju. Usprkos tome, nije bio obeshrabren, nego je i dalje činio djela svoga Oca.

Stih 5: Sve dok sam na svijetu, svjetlo sam svijeta.

Gospodin Isus je uvijek bio moralno svjetlo svijeta. Ljudi ne vole svjetlo, jer ono razotkriva ljudsku zloću. Ali ono otkriva i Božju ljubav.

Stihovi 6,7: Rekavši to, pljune na zemlju te načini blato od pljuvačke pa premaza slijepcu oči. I reče mu: «Idi, operi se u bazenu Siloamu!» On ode, umije se pa se vrati gledajući.

Već smo rekli da Gospodin Isus u Ivanu 9 pokazuje svoju veličinu djelom, a ne riječju. Ovaj postupak iscjeljenja vrlo je poučan za nas. Gospodin Isus želi pokazati postupak kojim se prima spasenje. Najprije treba upoznati prezrenog Gospodina Isusa. O tome nam govori pljuvačka. Zemlja pak govori o njegovoj ljudskosti. Ljudi se inače spotiču o to da je Bog postao čovjekom. Potom treba spoznati

da je On od Boga poslan da izvrši djelo na Golgoti. O tome govori riječ «Siloam», što znači poslan. Voda simbolizira riječ koju Sveti Duh primjenjuje u sili. Ta je voda djelotvorna u čišćenju. To nam dobro pokazuje starozavjetni primjer gubavca Naamana. Spoj vode i Duha nalazimo i u Ivanu 3,5. Jedino Sveti Duh može dati život duši. To se naziva novo rođenje. Pritom čovjek biva očišćen riječju Božjom i obnovljen Duhom Svetim (Titu 3,4-5).

Slijepac je bio poslušan riječi Božjoj i progledao je. Isto se događa s onime tko je duhovno slijep i poslušna riječ Božju. Hebrejima 2,9 nam veli: «**Ali vidimo Isusa**». Da, kada nam On otvori oči, onda vidimo Njegovu ljepotu. No ovaj događaj ne završava sa sedmim retkom. Kad progledamo, Gospodin nas vodi dalje.

No prije negoli nastavimo promatrati daljnji tijek ovog događaja i Gospodinovo vodstvo, valja spomenuti da će Gospodin otvoriti oči i Izraelu. Rekli smo, naime, da je jedan od razloga što je Gospodin izliječio čak pet slijepaca, taj što je i Izrael bio i ostao slijep. No dolazi vrijeme kada će Gospodin i njima otvoriti oči. Navodimo tri mjesta iz Pisma koja nam to potvrđuju.

«**Tada će se otvoriti oči slijepome ...**» (Izaija 35,5)

«**I u onaj dan ... progledat će slijepci iz tame i pomrčine**» (Izaija 29,18)

«**Da otvoriš oči slijepima ...**» (Izaija 42,7)

Stihovi 8,9: Stoga susjedi i oni koji su ga viđali prije dok bijaše slijep rekoše: «Nije li to onaj što je sjedio i prosio?» Jedni rekoše: «On je», a drugi: «Samo mu je sličan.» On reče: «Ja sam!»

Bivši slijepac suočava se s prvim iskušenjima. Svijet ne želi Gospodina Isusa, pa ne želi ni nas. Moramo znati da svijet neće imati dobro mišljenje o nama. Zato moramo naučiti da kao ovaj bivši slijepac prođemo kroz sve provjere. Kad priznamo Isusa, Bog će dopustiti provjeravanje naše vjere. No Njegovu milost vidimo u tome što najteže provjere ne dolaze odmah. Tako se i taj čovjek najprije morao suočiti sa svojim susjedima, pa tek onda s duhovnim vođama (farizejima).

Svijet ne može shvatiti ni obraćenje ni spasenje. No oni primjećuju da je prisutno nešto novo. Jedni vele: «To je onaj stari», drugi pak: «Ne, to je neki novi». Upravo nam to slikovito prikazuje dvije naravi koje postoje u vjerniku. Vjernik dobiva novu narav, ali ne gubi staru. Ako u svom životu pokazujemo Krista, do izražaja će doći ta nova narav. Ali mogućnost da griješimo još uvijek je tu, jer imamo i staru narav.

Međutim ta stara narav više ne vlada nad nama. Iako još uvijek postoji stara sklonost grijehenj, ne moramo i ne smijemo grijehiti. Ako pak i sagriješimo, nema novog obraćenja, niti novog krštenja. Jedino trebamo priznati grijeh i nastaviti dalje. Njegova izjava: «Ja sam», pokazuje nam da naša osobnost i nakon obraćenja ostaje ista.

Stihovi 10-12: Nato ga upitaše: «Kako su ti se otvorile oči?» On odgovori: «Čovjek koji se zove Isus načinio je blato, premazao mi oči i rekao: 'Idi do bazena Siloama i operi se!' Oдох, oprah se i progledah.» Stoga ga upitaše: «Gdje je on?» Odgovori im: «Ne znam.»

To je tipično ljudsko pitanje. Ljudi ne pitaju «tko», nego «kako». Njih ne zanima osoba Gospodina Isusa. Zanima ih samo «kako»! Prije nego im veli kako, bivši ih slijepac upućuje na Onoga koji mu je otvorio oči. Njegovo svjedočanstvo je iskreno. Zna vrlo malo o Gospodinu Isusu. Zna samo da je to neki čovjek po imenu Isus. Mladi obraćenici najprije vide čovjeka koji je umro na križu, jer znaju da za čovjekov grijeh mora umrijeti drugi čovjek. Bog, naime, ne može umrijeti. Isus je umro kao žrtva Bogu za naše grijehе. Njegova je smrt bila mučenička, jer mučenik je onaj tko umire za istinu. Isus je umro za istinu. No samo smrt mučenika koji umire za istinu nikad nas ne bi mogla spasiti. Zato je njegova smrt bila žrtva Bogu. Po toj smo žrtvi spašeni.

Slijepac od rođenja javno priznaje svog dobročinitelja (Luka 12,8). On je skroman i iskren. Ne stidi se reći: «Ne znam» (12. redak). Takvi su svi mladi obraćenici. Duhovni ponos se pojavljuje kasnije. No skromnost je važan preduvjet za daljnji rast, jer dolaze nove provjere.

Stihovi 13-15: Tada onoga što prije bijaše slijep odvedu farizejima. A bila je subota kad je Isus načinio blato i otvorio mu oči. Stoga ga farizeji ponovno upitaše kako je progledao. On im reče: «Stavio je blato na moje oči, ja se oprah, i evo, vidim.»

Ovo je za bivšeg slijepca teža provjera od one prethodne, kada je trebao dati odgovor svojim susjedima. Sada je suočen s duhovnim vođama svog naroda, farizejima. Gospodin je «nestao» i više se ne pojavljuje. Premda i nama često izgleda kao da smo prepušteni sami sebi i da se sami moramo suočiti s provjerama naše vjere, Gospodin dobro zna koliko možemo podnijeti i On sve prati. No naša vjera jednostavno mora biti provjerena. Predočimo si to primjerom nekog

novog mosta za koji su izvršeni mnogi proračuni prije nego što je sagrađen. Pripreme proračuna i same izgradnje vrlo su složene. No ipak to nije dovoljno da se most pusti u promet samo na temelju toga što je brižljivo sagrađen. Prije puštanja u promet, most se izlaže probnom opterećenju. To opterećenje je jednako onom kojem će most biti izložen kada bude u uporabi ili pak i veće. Posebnim se instrumentima mjeri savijanje mosta. Ako se pod probnim opterećenjem most ne savije više od dopuštenih vrijednosti, spreman je za korištenje. Našoj su vjeri potrebna upravo ta «probna opterećenja». No nemojmo se bojati. Gospodin zna koliko je najviše «dopušteno opterećenje» koje možemo izdržati. Poput susjeda, ni farizeji ne pitaju «tko», nego «kako». Bivši slijepac opet upućuje na Onoga tko je to učinio, a potom i kako je to učinio. No primijetimo jednu razliku: on ne govori ništa o tome da je Gospodin pljunuo na zemlju. Zašto? Zato jer je u tom trenutku još bio slijep i nije to vidio! – Kako je točna riječ Božja!

Stih 16: Nato neki od farizeja rekoše: «Nije taj čovjek od Boga, ne drži subotu.» Drugi rekoše: «A kako bi čovjek grešnik mogao činiti takva znamenja?» I nastade među njima podijeljenost.

Ako je saslušanje pred farizejima bilo «probno opterećenje» vjere, ovo što sada slijedi prave su vatrene strijele nečastivoga. Da bismo mogli ugasiti te strijele, potrebno nam je sve oružje Božje, a osobito štit vjere (Efežanima 6,16).

Ovdje je strijela nečastivoga bila vezana za subotu. Dobro je da ovdje kažemo nešto o značenju subote. Prije svega, moramo znati da subota nikada nije bila namijenjena kršćanima. Kršćani imaju prvi dan u tjednu, kada se okupljaju i štuju Boga. Subota je dana stvorenju, bila je znak Božjeg Saveza s izraelskim narodom i opet će biti značajna u Tisućgodišnjem kraljevstvu. Bog je subotu stvorio radi čovjeka (Marko 2,27), i to radi čovjekova tijela i duše. Jedan dan odmora u tjednu (od sedam dana) izražava Božju milost i milosrđe. Ljudi nisu tako milosrdni. Rusi su, na primjer, za vrijeme komunizma uveli «dekade», to jest ukinuli su sedmodnevni tjedan i zamijenili ga razdobljem od deset dana. Dan odmora uslijedio bi nakon deset dana rada. No farizeji nisu taj dan odmora shvaćali kao izraz Božjeg milosrđa. Budući da je Bog stvorio subotu, on je i gospodar subote. Gospodin Isus je također gospodar subote (Marko 2,28), jer on je Bog koji je i stvorio subotu. Kako su besmislene bile primjedbe farizeja o kršenju subote! Da, Gospodin Isus je kršio subotu; ali On je

to mogao, jer ju je On i stvorio. No moramo znati da, otkad je grijeh ušao u svijet, za Boga više nema subotnjeg počinka. Zato ono što je Gospodin Isus činio u subotu, nije bilo kršenje subote iz nepoštivanja. On, kao Bog, nije mogao uživati u subotnjem počinku znajući da oko Njega vlada grijeh i ljudi trpe od posljedica grijeha. Lijepo je primijetiti da je nastala podijeljenost među farizejima. To znači ne samo da nisu svi jednako pogrešno razmišljali, nego i to da su oni koji su pravilno razmišljali podigli svoj glas za istinu. Možemo pretpostaviti da je skupinu koja je izjavila: «A kako bi čovjek grešnik mogao činiti takva znamenja?», predvodio Nikodem, koji je i Isusu rekao slične riječi u Ivanu 3,2. Kad god u sredini gdje vlada zlo dođe do podijeljenosti (razdora), onda je to dobar znak, premda bi ljudi danas rekli da trebamo biti snošljivi (tolerantni) prema svima. No to je daleko od učenja Pisma. Pismo nam objavljuje istinu, a kad je istina u pitanju – tolerancije nema. Svaka tolerancija značila bi prihvaćanje laži.

Stih 17: Zatim ponovno rekoše slijepcu: «Što ti kažeš za njega? Ta otvorio ti je oči.» A on reče: «Prorok je!»

Slijepac od rođenja je uzrastao. Kroz stalna pitanja koja su mu postavljana, učvršćen je u svojoj vjeri. Sada već za Isusa veli: «Prorok je». Prorok je onaj tko govori s Božjim autoritetom, odnosno Božji glasnogovornik.

Stihovi 18-19: Ali Židovi ne vjerovahu da je bio slijep i da je progledao, sve dok ne dozvaše roditelje toga koji je progledao. I upitaše ih: «Je li ovo vaš sin za koga kažete da se slijep rodio? Kako to da sada vidi?»

Židovi, odnosno vođe naroda, uporno traže nešto čime bi obezvrijedili slijepčevo ozdravljenje. Sada dovode roditelje nadajući se da će možda u njihovom iskazu naći neku proturječnost onome što im je rekao bivši slijepac.

Stihovi 20-23: Odgovore im njegovu roditelji: «Znamo da je ovo naš sin i da se slijep rodio; a kako sada vidi, to mi ne znamo; i tko mu je otvorio oči, ne znamo. Odrastao je, njega pitajte; neka sam o sebi govori.» To rekoše njegovi roditelji jer su se bojali Židova. Židovi se, naime, već bijahu dogovorili da se svaki koji njega prizna Kristom ima isključiti iz sinagoge. Zbog toga rekoše njegovi roditelji: «Odrastao je, njega pitajte.»

Roditelji nisu bili zahvalni za ozdravljenje svog sina, štoviše, čak su bili ravnodušni. Glavni uzrok takvog stava bio je strah od ljudi. **«Strah od čovjeka postavlja zamku»**, veli mudri Salomon u Izrekama 29,25. Ako se bojimo ljudi, uvijek ćemo donositi pogrešne odluke. Ako pak se bojimo Boga, bit ćemo hrabri. Njihov je odgovor bio vrlo bijedan. Zvuči kao da su prije toga dobro promislili što će reći. Svaka im je riječ bila tako dobro odvagana da su se jednostavno ogradili od svega što se dogodilo. A ipak se radilo o čudesnom ozdravljenju njihovog sina! No to i nije tako čudno, jer biti izbačen iz sinagoge u Izraelu je značilo postati poput poganina i izgubiti sva prava.

Bivši slijepac dao je dobro svjedočanstvo o Gospodinu Isusu. No to svjedočanstvo nije ostavilo nikakva traga na onima koji su ga ispitivali. Među mnogim je kršćanima uvriježeno pogrešno shvaćanje da kroz osobna svjedočanstava kršćanâ drugi ljudi mogu doći Gospodinu Isusu. Neki kršćani čak organiziraju osobite skupove na kojima vjernici samo daju svoja svjedočanstva o tome kako su se obratili. Smatra se da će ta svjedočanstva imati snagu i djelovati na nevjerne slušatelje. No to je isto kao kad bismo mislili da će se netko nasititi onime što sami jedemo. To je apsurd. Čovjek dolazi Bogu naviještanjem Božje riječi (Rimljanima 10,17), a ne naviještanjem osobnog svjedočanstva.

Stih 24: Pozovu stoga po drugi put čovjeka koji je prije bio slijep i reknu mu: «Podaj slavu Bogu; mi znamo da je taj čovjek grešnik.»

Farizeji su neumorni u nastojanju da obezvrijede čudo ozdravljenja. Sâmo čudo ne mogu poreći, ali nastoje uvjeriti bivšeg slijepca da su u međuvremenu čuli nešto «jako loše» o Isusu. To je još jedna vatrena strijela neprijatelja: nastoji prikazati Gospodina Isusa u lošem svijetlu.

Stih 25: On im pak odgovori: «Je li on grešnik, ja ne znam. Jedno znam: bijah slijep, a sada vidim.»

No slijepac od rođenja priznaje Isusa! Ne upušta se s njima u raspru. Tu prekrasnu izjavu može izreći i svaki vjernik u svakoj situaciji: «Bio sam slijep, a sada vidim». Vjernik vidi Boga, Krista i božansko svjetlo. Može nam se dogoditi i da pogriješimo, ali mi vidimo. Kršćanstvo je stvarnost. Kršćanstvo je znanje (Job 19,25; 2. Timoteju 1,12b; Rimljanima 8,28; 1. Ivanova 3,14; 1. Ivanova 3,2).

Stih 26: I rekoše mu opet: «Što ti je učinio? Kako ti je otvorio oči?»

Okolnosti svakog obraćenja su različite. Neprijatelj to zna i upravo to koristi kao povod da nas pokoleba. On naglašava «kako», ali zapravo je od drugorazrednog značaja kako smo se obratili. Važno je da je obraćenje bilo stvarno, da smo se doista obratili. Pritom je najvažnije da se čovjek najprije prizna grešnikom.

Stih 27: On im odgovori: «Rekao sam vam već pa niste slušali. Zašto opet hoćete čuti? Zar i vi želite postati njegovi učenici?»

«Odgovori ludome prema njegovoj ludosti, da ne bude mudar u vlastitim očima» (Izreke 26,5). Bivši slijepac primijenio je upravo tu izreku. To međutim mora biti u skladu s prethodnim retkom, koji veli: **«Ne odgovaraj ludome prema njegovoj ludosti, da ne bi i ti bio sličan njemu»** (Izreke 26,4). Ovaj stih nikako nije proturječan prethodnom, nego pokazuje da se, kad odgovaramo ludome, prije svega trebamo čuvati njegove ludosti.

Stihovi 28-29: Tada ga izgrdiše i rekoše: «Ti si njegov učenik, a mi smo Mojsijevi učenici. Mi znamo da je Mojsiju govorio Bog, a za ovoga ne znamo ni odakle je.

Pravog učenika Gospodina Isusa uvijek se prepoznaje. Prepoznaje ga se po ponašanju u svakodnevnom životu. Neki ljudi se rado prikazuju kao kršćani. Nose značke i bedževe sa natpisima o Bogu i Isusu, lijepe na automobile naljepnice u obliku ribe ili pak izjave kao što su: «Isus te ljubi», «Bog te zove» i sl. No to može imati i negativan odjek. Kršćani su ne jednom doživjeli da im netko pljune na takve naljepnice s Božjim i Isusovim imenom. Zato radije svojim ponašanjem pokažimo da smo Njegovi učenici.

Stihovi 30-33: Odgovori čovjek i reče im: «Zaista, to i jest čudnovato što vi ne znate ni odakle je, a meni je otvorio oči. A znamo da Bog grešnike ne uslišava; nego ako je tko bogobožan i čini volju njegovu, toga uslišava. Otkako je svijeta nije se čulo da bi tko otvorio oči nekome tko se slijep rodio. Da ovaj nije od Boga, ne bi mogao činiti ništa.»

Slijepac od rođenja ne može govoriti tako vješto kao farizeji. Osim toga, ni Pisma nije poznao tako dobro kao oni. U Starom zavjetu imamo više takvih primjera gdje su neuki ljudi stajali pred

velikanima i zadivili ih svojim odgovorima. Sjetimo se samo Josipa, koji je tumačio san faraonu; ili pak Daniela, koji je tumačio san Nabukodonozoru. Obojica su bili vrlo mladi i neuki. Tako i slijepac odgovara vrlo jednostavno, a način kojim govori zvuči čak pomalo podrugljivo.

Farizeji su se hvalili da su Mojsijevi učenici. No Mojsije nije izliječio ni jednog slijepca. Bivši slijepac zaključuje da se ovdje radi o nekome tko je veći od Mojsija! Onima koji su odani, svjetlo svijetli sve jasnije (Izreke 4,18). Tako je i ovaj bivši slijepac brzo rastao u spoznaji.

Stih 34: Odgovoriše mu: «Sav si se u grijesima rodio, i ti da nas učiš?» I izbace ga van.

To je ono što neprijatelj čini kad mu ponestanu svi argumenti. Zato se ne moramo bojati kad nas ljudi počnu vrijeđati. To znači da su izgubili svaku nadu u svoje tvrdnje. I put našeg Gospodina je bio takav. On je također «izbačen» izvan grada i potom razapet. Ako pak napustimo religijske sustave, u 2. Korinćanima 6,17 imamo dragocjeno Božje obećanje: «**Ja ću vas primiti**».

Stihovi 35-37: Dočuo Isus da su onoga izbacili pa mu, našavši ga, reče: «Vjeruješ li ti u Sina Božjega?» Odgovori mu ovaj: «Tko je taj, Gospodine, da bih vjerovao u njega?» Reče mu Isus: «Već si ga vidio; to je onaj koji govori s tobom.»

Nakon što su ga izbacili, Gospodin Isus ga pronalazi i daje mu neposredno otkrivenje o sebi. Ali primijetimo kada: tek **kad je bivši slijepac izbačen van**. Moramo izići iz religijskih sustava da bi nam se Gospodin mogao objaviti. Učitelj je opet taj koji pronalazi svojeg učenika. Objavljuje mu se kao Sin Božji. Taj izraz nalazimo jedino kod Ivana, i to četiri puta.

Stih 38: A on reče: «Vjerujem, Gospodine!» I pokloni mu se ničice.

Ovo je posljednji prikaz koji nam Pismo pokazuje o bivšem slijepcu. Vidimo ga kao štovatelja kod Isusovih nogu. To je i naš udio – već sada, na Zemlji, i u čitavoj vječnosti.